

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΟΙ ΤΑΝΤΑΛΟΙ

(Ναυτικὸ Διήγημα)

— Μωρέ μιά γυναίκα α α α !
Ήτο μιά άγρια και ξαφνική φωνή που άντήχησε βγαλμένη από κάποιον τραχύ ναύτη. Ή νότες της όμως εχάιδεψαν τ' αυτιά μας σαν να ήσαν ή πιο μαλακά και ήδονική μουσική.

Και σε λίγο έβγαιναν και άλλες και άλλες φωνές :
— Μιά γυναίκα !
— Μωρέ τί είν' αυτό !

Σε μιά βάρσα από αυτές που ήρχοντο στα καράβια του στόλου φορτωμένες με διάφορα μισροπράγματα που οι γτόπιοι τά πουλούσαν στους ναύτες με την πιο μεγάλην αισχροκερδεια, εφάνηκε κι' ένα φόρεμα κι' ένα στήμα κορμιού, για τό όπ' ίον όλα τά σημάδια έλεγαν πως ήτο γυναίκα.

Ετρέξαιμε όλοι προς την δεξιά κουβέρτα του καραβιού προς τό μέρος που ήρχετο ή βάρσα. Και έβλέπαμεν, όλο έβλέπαμεν να πλησιάζη τό γυναίκαϊον όρμα. Και αισθανόμεθα να μας ανασταλέη αλλοιώτικα, να μας ταράσση σύγχρομους, να μας επαναστατή. Μα όταν ή βάρσα εφθασε πιά κάτω από τό καράβι άνεκαλύφθηκε πως ήτο ένα μυζιάρικο κοριτσόπουλο καμιά δεκαριά χρόνων που τό ειλες φέρει μαζί του στή βάρσα ό πατέρας τόν για να μας ζητήση γαλέττες.

Πάνω από την γήφορα του καραβιού μήνες και μήνες, από την άρχη του πολέμου, εκυττάζαμε με τά μάτια όπλισμένα με ζάλια, τη γή της Λήμνου, την κορυφήν και άδενδρη προσπαθώντας να διεισδύσουμε και στην πιο έλαφρη πτυχή της, προσπαθώντας να γίνουμε ένα με την μάζα της και να στερεοποιηθούμε και εις.

Και ή γή έπεσε στα μάτια μας την όψη μας παραμυθώντας μας πόν μόνον ή χαρά κατοικούσε σ' αυτήν. Έτσι εβυθίζαμεν άζομη πιά βαθιά τά μάτια μας στο φακό των γαλιών περιμένοντας να ίδουμε την βασιλοπούλα και τό βασιλοπούλο που θα έβγαιναν να παίξουν στις ρεμπιγιέ. Και επεριμέναμεν όλο επεριμέναμε τη βασιλοπούλα και τό βασιλοπούλο, μα πιο πολύ τη βασιλοπούλα του παραμυθιού.

Μπροστά μας τό χωριό του Μούδρου, έβλεπε σε χίλιους πειρασμούς τά μάτια μας, μα ή βασιλοπούλα δεν εφάνηκε κι' εδω καμιά φορά.

— Όλα τά άναποδα, ελέγαμε με πίκρα, σ' αυτό τό νησί μαζευτήσαν. Γύρω-γύρω χωριά και ούτε μιά γυναίκα στο δρόμο ή στην αύλη... χανουμισσες είνε και δεν ζευτιζούν λιγάκι έξω να ιδούμε κι' έμεις τί ειδους είνε οι Λημνιώτισσες !

Και τά μάτια εβυθίζοντο με πιο επαιμονή στα ζάλια που έστρεφαν από τό Μούδρο σ' άλλα τριγύρω χωριά, μα ούτε μιά γυναίκα δεν εφάνετο, ούτε ένα κορμό να σου θυμίζη την γυναίκα. Και ή ψυχή του Ταντάλου όλο ζιπνούσε και εθέρρισε μέσα μας.

— Άλλο μαρτύριο αυτό χειρότερο και από την έλλειψη στρώσις που εγελούσαμε μπροστά μας, μα πόν δεν μπορούσαμε να την απολαύσουμε. Να σε κυλώνουν δεκα χωριά όλόγρια και να μη μπορείς να ανακαλύψεις ούτε ένα γυναικείο φρονάκι, ενώ έχεις όλη την διάθεση να πάρης και αυτό τό μυζιάρικο μωρό που ήρθε να ζητήση γαλέττες για τη βασιλοπούλα του παραμυθιού.

Μύλοι-μύλοι, άνεμομύλοι με άνοιχτά τά πανιά εβαλοζάνοντο άπειροι, συντροφικές-συντροφικές σαν χονδρόι καλόγηροι σε όλους τους λόφους του νησιού, κι' άδικα εκουράζετο τό μάτι όρες όλόκληρες περιμένοντας την νησιοπούλα που φορτωμένη τό σακκι στον όμο, θα εφάνετο σαν ζοτιική νύφη και σαν βασιλοπούλα στην άρχη του λόφου, φέρνοντας τά βήματα της στό μύλο.

Και τό παραμυθιό του παιλιού Ταντάλου εθέρρισε μέσα μας καιθε ώρα και καιθε στιγμή.

Γύρω από τό μαρτύριο του γέροντος αυτού παπούλη έπλέζοντο από την άρχη του πολέμου χιλιάδες άλλα παρόμοια μαρτύρια. Εδημογραφόντο χιλιάδες νέοι Τάνταλοι που δεν είχαν να χωριάσουν πού του μεγάλου αυτού τύπου, πάνω εις τόν όποιον επλέχθηκε και εδεδίχε τό βασάνο μιας ειζολής να γίνη, μα ποτέ μη επληρωομένης επιθυμίας. Γύρω από τό λιμάνι του Μούδρου πόν δεν άλλασσαν από μεγάλη κολημβήθρα, ή γή άπλωνε κόκλο τους κόλπους της, αιώνα μίγρυσσα. Με τό προσκλητικό της κορμι, λίγη και μεγάλη, εβαλούσε τά ναυτοπούλια, να πέσουν στην άγκαλιά της, να την νοιώτουν μαλακά, γλυκειά, σπασταριστή μα άτράνταχη μαζί και άτσάλενα.

Κάποτε —κάποτε κανένα ναύτη; διαλεχτός της τύχης έβγαине με παραγγελία του κυβερνήτου νατι να φωνίση για τό καράβι κα' στο χωριό τόν οι άλλοι τόν περιεζόλλωναν και τόν έπνιγαν να τόν φωντούν :

— Πώς είνε, πώς είνε ή στεριά ;
Μιά άσπρηά διαταγή του Ναυάρχου στην όποιαν αυτός προ-

τος είχε δώσει τό παράδειγμα της ύποταγής, άπλήγρως την έξοδο στη στεριά, γιατί τά καράβια έπρεπε να είνε έτοιμα για καιθε περίσταση.

Μήνες και μήνες ειχαμε να πατήσουμε στεριά, να ιδούμε χώμα. Εθ' αξιονώμεθα τάχα να βάλουμε καμιά φορά τό πόδι μας άπάνω της ;

Και ή στεριά όλο και μας καλούσε και κυλούσε κάτω από τό καράβι, και γλυστρούδεν ως την καρίνα και άπλώνετο ως τά γέγια μας. Σε καιθε σκαμπανεβάσμα του καραβιού ελέγαμε πως θα την άγκαλιάσουμε, πως θα την πιάσουμε, μα αυτή εφρυγε, ετινάζετο μακρυνά και σ' αυτιά μας πιά εβούϊζαν τά περαχτικά της χάρινα.

— Πιάστε με, άγκαλιάστε με ! Νά, νά, έλάτε !..

Και όταν κατέβαινε τό κυκλώρις τά καράβια άρχιζαν να κιάνοισαν σαν αλλοιώτικα θηρία που έβγαζαν καπνους και άφιναν μεγάλες σκιές. Ό «Αβέρωφ» σκοτεινοζόκκινος και επβλητικός, έμοιαζε με θηρίο που παλεύει και δεν θέλει άζομη να σαλιση τά μάτια.

Και ό ήλιος όλο και κατέβαινε στη δισά και ή άκίνητος του εμαζεθόντο τριγύρω του και εσφιγγοντο κοντά του, σαν να ήθελαν να προστατεύσουν τόν μαζάριο θεϊτό ύνο του. Αιτή την ώρα τά βουβά της Λήμνου στη δισά εφαινοντο σαν να εξαλιώνοντο, ενώ, τό λιμάνι άπλωμένο στην άνατολή εντόνιτο με τη φανταστική ηρεμία του άπομαχου και παραμυθιού.

Αειλινά και δόσεις όμορφες, όπως είνε τό ίδιο, όμορφα όλα τά δειλινά και οι δύσεις σ' όλες τις μεριές του κόσμου, στο λιμάνι του Μούδρου έπεσαν κάτω τό ψευτίο, τό όπτασιακό. Γιατί αιτού το τά απελάμβαναν ειζαν μήνες και μήνες να πατήσουν τη στεριά, να ιδούν όπως βλέπει όλος ό άλλος κόσμος τη ζση, να την απολαύσουν τό ίδιο όπως και οι άλλοι. Γιατί δεν είνε άλλο πιο όπτασια και πιο παραμυθιό από τό καιθε τι που ανασταίνει κοντά σου, χωρίς εσύ να μπορείς να τό κάνης δικό σου, να γίνης ένα μ' αυτό.

Όσο ή στεριά, ή δυνατή και μεγάλη στεριά, σφιζόδεσε στην άγκαλιά της τους αναστασιούς της ζσης όμορφους, γλυκούς, γεμάτους ήθο και τραγούδι. Άσπρα στρογγυλά κα' βουβία τά πρόβατα, πλούσια σε άριθμό και σε κοπάδια, δεν άλλαζαν από την άπόσταση με τους άσπρους βράχους τους σταμαμένους στις κατηφορητές κοφειές των λόφου, τόσο που όλο εγελοσαν και όλο εκαιμαν τους ναύτες να λένε :

— Μωρέ τί πρόβατα είνε αυτά ! Δεν εζουνε τελεσιμύ.

Κάτω στην πα' αλία που τόσο επηρεδεύετο ή λευκάζουσα θάλασσα με την άμμοειδιά, άλλα πρόβατα άσπρα και μαύρα άρεινιζαν αγρά-αγρά τόν δρόμο των βοσκών και πιστωτών τά οδηγούσαν στις στάνες. Μα ήσαν βράχοι, όλο βράχοι και πέτρες, και εδω.

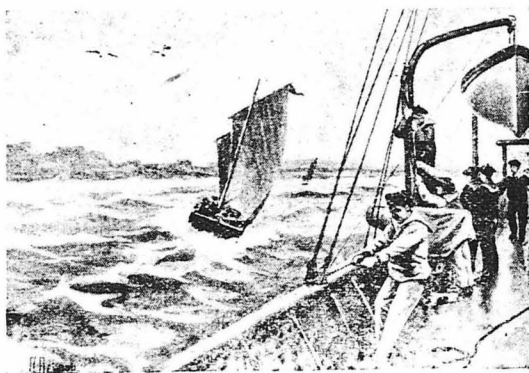
Αιτή την ώρα άργές, εμβατηριακές οι νότες της πλάτης του «Αβέρωφ» εζιχνόντο σαν νερούσιμες νότες, σαν νότες από πένθημα εμβατηρία, και τά αυτιά εκκλητικά και ή φωνή μουγγή, εδέχοντο τη μουσική που επότιζε την δούσα φρή. Στά άλλα κα' ράβια ή ζση εφάνετο σαν νερά. Κατά σιριά τά τρία άλλα θεωρητικά πλάγια στον «Αβέρωφ», ελάτρωναν την θεοτήτά του, και τά άντιπροσπληκτικά σκορπισμένα εδω κι' εκει στις πλευρές και στις περασιές του λιμανιού, εφύλαγαν σαν πιστά σκυλιά τό μεγάλο καράβι.

Στό βάθος του λιμανιού, στο μύλο, καιίνα πολλά με διπλωμένα τά πανιά και τις βαρκοειές των άπλωμένων στη θάλασσα, παρίσταναν αλλοιώτικη ζση, εζιχνόντο όσμο. Μα από τόν όργο των έβγαιναν φλακές σκυλιών και φωνές και τραγούδια ναυτοδουλεπτάδων και τά γαργιζατα και οι φωνές αυτές, άναβαν πού μεγάλη επιθυμία στη ψυχή των Ταντάλου για την τραγού τον ζση που δεν μπορούσαν να την πιάσουν, να τη σφιζουν μέσα τον.

Στις περπολιές του καραβιού έξω από τά Λαρδανέλλια τό μαρτύριο εγίνετο άζομη πιο μεγάλο. Και ή ψυχή του Ταντάλου εζιπνούδεν άζομη πιο πολύ μέσα μας και μας ετάρασσε. Ή γή της Ίμβρου ή της Τενέδου ή της Τροίας μας καλούσαν. Έσέρωντο μπροστά μας, κάτω από τό καράβι μας, μα εις δεν μπορούσαμε να τις κάνουμε δικές μας.

Ένας ναύτης, σε κάποια από τις περπολιές ειχε εζιχούση στο χωριό αυτό τό γλάμα :

«Άγία και μεγάλη στεριά. Μάγισσα όμορφη, εικονική άζομη κι' αν ήσαι ένα κομμάτι βράχος. Τι δεν θαύνα να πατήσω τό πόδι μου άπάνω στο σώμα σου τό στερό και άκόρητο, όπως τό μέτωπο του.

— Μωρέ μιά γυναίκα α α α !..

